Педагогічні КАДРИ

газета

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 1 (1635) ВЕРЕСЕНЬ 2013 РОКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

Фотокадр місяця

12 вересня 2013 р. у Національній філармонії України відбувся святковий концерт, присвячений 80-літньому ювілею Героя України, академіка, директора-проректора Інституту мистецтв НПУ імені Михайла Драгоманова Анатолія Авдієвського та 70-літтю Національного заслуженого академічного українського народного хору імені Г. Г. Верьовки.

Фото: Ірина Тищук

Шановні драгомановці,
велика освітянська громадо!
Щиро вітаю вас зі Святом Знань,
з початком нового навчального року!

Хай він наповнить наші серця жагою до нових знань, відкриє перед молоддю широкі горизонти пізнання себе і світу, педагогічних працівників надихне успіхами вихованців, батьків – гордістю за своїх дітей.

Це чудове свято єднає всі покоління представників найрізноманітніших професій. З першим дзвінком у серцях людей поселяється надія й віра у добре майбутнє. Тож хай цей день стане для студентства початком наполегливої праці, надійним кроком у світ пізнання. Вчіться, щоб знати, діяти, жити. Упевнений, що зерна науки дадуть добрі сходи і зростуть у ваших душах урожаєм мудрості та натхнення.

З повагою,
ректор НПУ
імені Михайла Драгоманова
Віктор АНДРУЩЕНКО

Вчена рада

Віктор АНДРУЩЕНКО: “Це нам під силу!”

Подаємо повний виступ Віктора Андрущенка на розширеному засіданні Вченої Ради НПУ, яке відбулось 3 вересня 2013 р.

“Вельмишановні колеги!

Дозвольте привітати вас з Днем знань, початком чергового навчального року, поповненням нашої драгомановської родини новим поколінням талановитої молоді!

Працювати з молоддю заради майбутнього є, мабуть, найбільш важливим, благородним і перспективним суспільним завданням.

Як зазначив Президент України **Віктор Федорович Янукович** у привітанні з нагоди Дня знань, освіта та виховання є тією справою, яка звеличує державу і кожного з нас, забезпечує нам майбутнє.

Вже традиційною стала оцінка здійсненого: минулий навчальний рік став роком суттєвого посилення лідерського статусу університету, зміцнення його авторитету у вітчизняному і міжнародному науково-освітньому і культурному просторі.

За останніми опублікованими міжнародними рейтингами, ми впевнено посідаємо перше місце у системі педагогічної освіти України, п’яте місце – серед найкращих університетів держави і 121 місце в когорті найбільш відомих університетів європейського простору освіти.

Цей безсумнівний успіх є результатом злагодженої праці всієї Драгомановської родини, об’єднаної спільною метою і прагненням підняти педагогічну справу на той високий спільний рівень, якого вона заслуговує.

Разом з тим, життя не стоїть на місці. У нас немає часу почивати на лаврах. У спину нам дихають конкуренти і друзі. Перед університетом стоїть низка завдань, на моделях і технологіях вирішення яких я спробую зосередити вашу високу увагу.

Першим і головним серед них є завдання підтримки, соціального захисту і забезпечення інтелектуального зростання викладацьких кадрів і співробітників університету.

Прошу першого проректора професора **Володимира Беха**, керівника департаменту людських ресурсів професора **Тетяну Жижко** разом з директорами інститутів підготувати конкретну програму підтримки кадрів у відповідності з травневою атестацією цього року.

Другим і теж головним є завдання суттєвого підвищення якості навчального процесу.

Українське суспільство знає: Драгомановський університет забезпечує реальні знання, формує конкретні компетенції. Їх якість дозволяє конкурувати з фахівцями не тільки в Україні, але й далеко за її межами.

Очевидно, саме тому заяви на вступ до нашого вишу подають десятки тисяч випускників загальноосвітніх шкіл.

У цьому році ми мали 46 тисяч заяв”.

Продовження на третій сторінці

Підсумки

Педагогічні обжинки 2012/2013 н.р. стор. 2

Інтерв'ю

Анатолій Авдієвський: “Все робіть з любов’ю!” стор. 4

Стежками Батьківщини

Близька незвідана Чернігівщина стор. 7

Педагогічні обжинки 2012/2013 н.р.

Наукові праці, захищені дисертації, складені сесії, нові університетські приміщення, нові угоди про співпрацю, спортивні і мистецькі перемоги… Усе це – НПУ імені Михайла Драгоманова з його бурхливим нестримним життя, позитивною енергетикою та вічним стремлінням іти вперед.

Найбільш значні події та заходи за 2012/2013 навчальний рік, реалізовані університетом на загальноукраїнському і світовому рівнях, висвітлено на шпальтах газети "Педагогічні кадри". Проте наприкінці року прийнято підбивати підсумки, що й було урочисто зроблено керівництвом університету на традиційному заході "Педагогічні обжинки" в червні цього року.

Гран-прі

Інститут мистецтв отримав Гран-прі 2012/2013 навчального року у загальноуніверситетському рейтингу НПУ імені Михайла Драгоманова. З рук ректора **Віктора Андрущенка** нагороду отримав Герой України, академік НАПН України, професор **Анатолій Авдієвський.**

Викладач року

За підсумками рейтингового оцінювання виробничої діяльності та на підставі рішення загальноуніверситетської експертної комісії цього року переможцем внутрішньоуніверситетського рейтингу "Викладач року" став директор Інституту педагогіки та психології, доктор педагогічних наук, професор, академік НАПН України, заслужений працівник освіти України **Володимир Бондар**.

Диплом за друге місце отримала доцент Фізико-математичного інституту **Яніна Гончаренко**, а за третє – професор Інституту історичної освіти **Тетяна Ладиченко**.

Кращий інститут

Найбільший, найповажніший та найкращий… Саме так вирішили драгомановці про **Інститут іноземної філології** за підсумками рейтингового оцінювання виробничої діяльності викладачів НПУ імені Михайла Драгоманова у 2012/2013 навчальному році. Другим у цій номінації став **Фізико-математичний інститут**, а третє місце посів **Інститут фізичного виховання та спорту**.

Краща кафедра

За вагомі здобутки у підготовці висококваліфікованих фахівців за підсумками рейтингового оцінювання виробничої діяльності викладачів НПУ імені Михайла Драгоманова у 2012/2013 навчальному році та на підставі рішення загальноуніверситетської експертної комісії кращою драгомановці визначили **кафедру теорії та історії педагогіки.**

Наукові досягнення

Інститут розвитку дитини нагороджено гранітною совою за вагомі здобутки у розбудові вітчизняної освіти і науки у номінації "За наукові досягнення" загальноуніверситетського рейтингу 2012/2013 навчального року. В Інституті за рік проведено більше десятка наукових конференцій, "круглих столів" і симпозіумів.

Наукова робота

Кращим інститутом у номінації "Наукова робота" за вагомі здобутки у розбудові вітчизняної освіти і науки став **Фізико-математичний інститут**.

Друге місце посів **Інститут гуманітарно-технічної освіти**, а третє – **Інститут інформатики**.

Навчальна робота

Інститут історичної освіти визначено кращим інститутом з найефективнішою науково-методичною роботою.

Друге місце посів **Інститут соціальної роботи та управління**, а третє – **Інститут фізичного виховання та спорту**.

Міжнародна діяльність

Інститут соціології, психології та соціальних комунікацій став переможцем цієї престижної номінації за підсумками рейтингового оцінювання виробничої діяльності викладачів НПУ імені Михайла Драгоманова у 2012/2013 навчальному році та на підставі рішення загальноуніверситетської експертної комісії.

Друге місце посів **Інститут корекційної педагогіки та психології**, а третє – **Інститут перепідготовки та підвищення кваліфікації**.

Виховна робота

Інститут природничо-географічної освіти та екології НПУ імені Михайла Драгоманова став переможцем загальноуніверситетського рейтингу у номінації "Виховна робота" за розвиток нових напрямків соціально-виховної роботи в Україні і за кордоном у 2012/2013 навчальному році.

Розбудова студентського самоврядування

Інститут філософської освіти і науки НПУ імені Михайла Драгоманова було визначено переможцем у номінації "За розбудову студентського самоврядування".

Вдячність вчителеві

Проректор-директор Інституту мистецтв НПУ імені Михайла Драгоманова, Герой України, народний артист України, академік НАПН України, професор **Анатолій Авдієвський** став переможцем в номінації "Вдячність вчителеві".

Студентські симпатії

За підсумками рейтингового оцінювання виробничої діяльності викладачів НПУ імені Михайла Драгоманова у 2012/2013 навчальному році та на підставі рішення загальноуніверситетської експертної комісії у номінації "Студентські симпатії" за плідну співпрацю з колективом університету переможцем визнано завідувача кафедри методології та методики навчання фізико-математичних дисциплін у вищій школі, голову Профкому співробітників **Івана Горбачука**.

Розбудова зв'язків академічної науки і освіти

Володимир Сергієнко, доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри комп'ютерної інженерії, став переможцем у номінації "За розбудову зв'язків академічної науки і освіти" за підсумками рейтингового оцінювання виробничої діяльності викладачів НПУ імені Михайла Драгоманова у 2012/2013 навчальному році та на підставі рішення загальноуніверситетської експертної комісії.

Спортивні досягнення

За інтенсифікацію спортивно-масової роботи серед студентів у 2012/2013 навчальному році за підсумками рейтингового оцінювання виробничої діяльності викладачів НПУ імені Михайла Драгоманова перемогу отримав **Інститут інформатики.** Врешті, це перемога над стереотипністю моделі: інформатик – комп'ютерні ігри.

Вчена рада

Віктор АНДРУЩЕНКО: “Це нам під силу!”

Продовження. Початок на першій сторінці

За рейтингом популярності серед абітурієнтів ми стійко обіймали шосту позицію в державі, пропустивши попереду лише такі знамениті університети, як Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київська та Львівська політехніки, Авіаційний університет та Університет Івана Франка у Львові.

Показовим також є велике бажання абітурієнтів навчатися за контрактною формою. Цей набір приніс університету майже 32 млн гривень, що на 20% перевищує минулорічні надходження.

Однак тішитись останнім не слід. Треба наполегливо працювати зі школами, управліннями освіти, Малою академією наук, підшуковуючи саме того випускника, який прагне бути вчителем. Особливо актуальним це питання є для фізиків, математиків, гуманітарно-технічних спеціальностей.

Минулий рік став роком зростання успішності студентів і підвищення вимогливості викладачів. Абсолютний показник успішності досяг позначки 93,3 відсотки; якісний показник складає 62,3 відсотки. Цю тенденцію треба не тільки зберегти, але й посилити. Важливо забезпечити змістовність, належний ритм і порядок навчального процесу.

Проректору з навчально-методичної роботи, професору **Роману Вернидубу** разом зі співробітниками навчальної частини та кафедр університету доручаю у першому півріччі поточного року провести якісну паспортизацію навчального процесу, внести відповідні пропозиції та корективи.

Важливим завданням колективу є суттєве нарощування наукової складової університетської діяльності.

Наука – альфа і омега педагогічного процесу. Без науки і поза наукою про університет і його роль у житті суспільства говорити не доводиться.

В умовах бурхливої зміни знань значно зросла практична потреба в наукових дослідженнях.

Особливим попитом серед педагогів користуються розробки науково-методичних шкіл академіків **Володимира Євтуха**, **Віктора Синьова** та **Володимира Бондаря**, **Мирослава Жалдака** та **Любові Мацько**, **Миколи Шкіля** та **Миколи Шута**, професорів **Григорія Волинки**, **Людмили Вовк**, **Наталії Дем’яненко**, **Миколи Працьовитого**, **Василя Бровдія** та інших науковців університету.

За результатами наукових досліджень опубліковано 100 монографій, 42 підручники, 567 навчально-методичних посібників, методичних розробок; 2562 найменувань статей.

У вчених радах університету захищено 30 докторських і 158 кандидатських дисертацій. При цьому 18 докторських і 43 кандидатські дисертації захищено нашими викладачами та співробітниками.

З глибокою зацікавленістю вітчизняний і європейський науково-педагогічний світ сприйняв низку міжнародних конференцій, проведених в університеті протягом минулого навчального року.

Серед них глобальний форум з проблем духовності та культури, присвячений 1025-річчю Хрещення Русі (організатор – Інститут філософської освіти і науки, директор – професор **Іван Дробот**); міжнародні наукові конференції з корекційної освіти (академік **Віктор Синьов**, професор **Марія Шеремет**), з математики (**Микола Працьовитий**), природничих наук (**Віталій Покась**), педагогіки (академік **Володимир Бондар**, професор **Наталія Дем’яненко**), соціальної роботи (**Алла Ярошенко**), дошкільної педагогіки (**Ірина Загарницька**) та ін.

Високий міжнародний авторитет має наукова школа академіка **Володимира Євтуха**. Її результати фундаментально презентовані не тільки в Україні, але й у Польщі, Німеччині, Латвії, Росії і Сполучених Штатах Америки.

Резонансною стала участь делегації університету на чолі з академіком **Любов’ю Мацько** у Міжнародній науково-практичній конференції “Мова. Культура. Менталітет” у Педагогічному університеті імені А. І. Герцена (Санкт-Петербург, Росія).

Драгомановці підняли статус і міжнародне значення української мови, літератури, культури загалом, посилили повагу до цих екзистенцій з боку представників інших народів світу.

Цю справу треба продовжувати і поглиблювати.

Досягнення статусу університету як дослідницького (принагідно інформую вас, що наразі цей процес призупинено до прийняття Закону України “Про вищу освіту”) зобов’язує нас до підвищення рівня наукових досліджень, залучення до цієї діяльності не тільки викладачів, але й студентів.

Важливою складовою є також посилення співпраці з Національною академією наук України, Національною академією педагогічних наук України, практична і методична спрямованість наших наукових розробок.

Проректора з наукової роботи, професора **Григорія Волинку** та його заступника, професора **Григорія Торбіна** прошу внести відповідні пропозиції.

Наступне завдання охоплює комплекс проблем міжнародного співробітництва університету.

Загалом ми маємо понад 100 угод з університетами 50 країн світу, близько 10 угод з міжнародними структурами та фондами. Університет очолює Асоціацію ректорів педагогічних вишів Європи, входить у керівництво Оксфордського клубу ректорів та в структуру Східного Партнерства у галузі освіти.

Протягом минулого року ми підписали угоди з Волгоградським педагогічним університетом, Тульським педагогічним університетом імені Л. Н. Толстого (Росія), Університетом регіональної економіки в Юзефові (Польща), Хорогським та Кулябським державними університетами (Таджикистан).

Важливою для нас є угода з Інститутом педагогіки знаменитого Гете Університету (Франфурт-на-Майні), в якому працюють нині 5 лауреатів Нобелівської премії.

Не менш важливою є угода з університетом м. Сиракузи, Сполучені Штати Америки.

У стадії підготовки та узгодження знаходяться угоди з декількома університетами Канади, Німеччини та Сполучених Штатів Америки.

При цьому ми наголошуємо на забезпеченні предметної й взаємно вигідної академічної співпраці, в основі якої знаходяться обмін педагогічним досвідом, науковими здобутками, конференції, включене навчання, стажування, культурно-ознайомча практика тощо.

З приємністю інформую вас про те, що понад 500 викладачів та студентів університету пройшли стажування і культурно-ознайомчу практику в зарубіжних вишах, освітніх і дослідницьких центрах, зокрема у Вірменії, Польщі, Росії, Словаччині, Чехії, Німеччині, інших державах світу.

На сьогодні в університеті започатковано 26 міжнародних проектів. Один з головних серед них виконується за дорученням Президента України **Віктора Федоровича Януковича**. Це – співпраця з українською діаспорою в Бразилії щодо вивчення української мови, літератури та культури.

Побажання щодо реалізації подібних проектів в своїх країнах висловили також представники української діаспори в Австралії та Канаді. Я прошу проректора з дистанційної освіти та інноваційних технологій навчання **Анатолія Кудіна** і директора Інституту української філології та літературної творчості імені А. Малишка **Анатолія Висоцького** внести відповідні пропозиції щодо цього питання.

Поширення української мови та культури у світовому просторі – наші викладачі сьогодні працюють у Китаї, Німеччині, Польщі, Росії, Чехії, ряді інших країн світу – ми розглядаємо як історичну місію університету.

Важливою міжнародною подією європейського значення стало проведення у травні 2013 року у Франкфурті-на-Майні в Німеччині Другого Форуму Асоціації ректорів педагогічних університетів Європи. Учасники Форуму затвердили Текст Педагогічної Конституції Європи, що знаменує собою створення аксіологічної платформи підготовки нового вчителя для об’єднаної Європи XXI століття.

Знаковим є видання науково-педагогічного часопису “Європейські педагогічні студії”.

Завдання імплементації Педагогічної Конституції Європи ми розглядаємо як одне з першочергових, особливо напередодні підписання Україною Угоди про Асоціацію з Європейським Співтовариством.

Важливо також об’єктивно й інтенсивно інформувати про це суспільство, нарощувати нашу присутність в системі Інтернет, інших електронних мережах Європи і світу.

Проректорів **Володимира Лавриненка** та **Анатолія Кудіна** прошу забезпечити створення англомовного сайту університету; відкрити електронне видання наукових часописів та персональні сайти директорів Інститутів.

Декілька слів щодо завдань посилення виховної, мистецької, спортивної діяльності викладачів і студентів.

Відомо, що “не хлібом єдиним живе людина”. Особливо це стосується молоді та студентів. Молодь має радіти життю й не тільки навчатись, але й конструктивно відпочивати. Це також висока політика і відповідальне завдання діяльності університету

Студентська рада, відділ виховної роботи, Центр культури та мистецтв, дирекції інститутів, кафедр, наставники академічних груп, профспілкові комітети, Рада ветеранів університету загалом забезпечують високий рівень патріотичного та естетичного виховання, формують здоровий спосіб життя, розвиток фізичної культури та спорту студентів.

Для прикладу, резонансними в житті вишу і країни загалом стали такі заходи, як мистецький конкурс хорових колективів педагогічних університетів, присвячений ювілею Героя України **Анатолія Авдієвського**; презентація міжнародного проекту “Педагогічна Конституція Європи” для дипломатичного корпусу, акредитованого в Україні; святкування ювілеїв Андрія Малишка та Павла Глазового; вистави театру “Вавилон”; концерти дівочого гурту “Купава” тощо.

Такі заходи, як “Місія України и в сучасному світі”; “Дитинство: крок у майбутнє”, “За чистий екологічний дім”, “Низький уклін Вам, рідна мамо!” давно вже вийшли за межі університету й сприймаються як загальносуспільні.

Культура і мистецтво – це духовність студентів, викладачів, співробітників. Подібне треба продовжувати й нарощувати. Більш акцентовано варто попрацювати для столиці нашої держави Києва; залучити до мистецтва якомога більшу кількість студентів та викладачів університету; розгорнути програму конкурс-огляд мистецьких здобутків “Студентський дворик”.

Проректора **Богдана Андрусишина** разом з працівниками відділу роботи з молоддю прошу розробити відповідні пропозиції.

Не менш насиченим і цікавим є спортивне життя університету. Вже звичними стали для нас перемоги наших студентів-спортсменів у різноманітних турнірах і чемпіонатах України, Європи та світу.

Чемпіонами різного рівня й у різних видах спорту стали студенти **Комар Валерій**, **Рябчун Леонід**, **Чернишова Марина**, **Гичко Віталій**, **Ясинський Денис**. Призові місця вибороли **Сукретна Вікторія** та **Бабкіна Вікторія**.

Ми пишаємося чемпіонськими званнями жіночих команди з баскетболу та міні-футболу; кубком футболістів з першості Києва; перемогами наших студентів в Універсіаді в Казані.

Високої оцінки заслуговують також загальноуніверситетський турнір з міні-футболу на Кубок ректора, володарем якого в 2013 році стала команда Інституту інформатики; “Свято руху, краси і здоров’я”, шаховий турнір студентів і академіків.

З вдячністю я відзначаю роботу викладачів і тренерів, професорів та доцентів **Арзютова**, **Лахно**, **Чіжаєва, Шегімаги**, **Одаренка**, **Мішаровського**, Колка і, звичайно ж, директора Інституту – професора Олексія Тимошенка.

Наш університет – університет здорового способу життя, високої духовності, моралі і культури. Зміцнювати й розвивати цю справу ми будемо й надалі.

Шановні колеги!

Перед нами стоять складні, але благородні завдання: якість освіти, наукові дослідження, виховання молоді, популяризація української мови і культури, зміцнення колективу тощо.

Все це може бути охоплено простою формулою – підготовка його величності Вчителя як для України, так і для європейського простору освіти.

Я уважно проаналізував пропозиції Інститутів щодо першочергових завдань розвитку на наступний навчальний рік. Знаходжу їх цікавими і цілком реалістичними. Особливу увагу звертаю на наступне:

Інститут історичної освіти і науки – відкриття Навчально-наукової лабораторії експертизи культурно-історичних цінностей.

Інститут гуманітарно-технічної освіти – ліцензування таких напрямів, як дизайн; охорона праці; транспорт; створення Науково-методичного центру з охорони праці.

Інститут іноземної філології – створення читального залу іноземної літератури; активізація захисту кандидатських дисертацій викладачами Інституту.

Інститут корекційної педагогіки та психології – відкриття музею М. Д. Ярмаченка; створення Клубу волонтерів з роботи з інвалідами.

Інститут магістратури, аспірантури та докторантури – видання комплексу магістерських програм, активізація участі студентів у наукових конференціях.

Інститут мистецтв – введення (ліцензування) таких спеціальностей, як “Музичне мистецтво” – “Естрадний спів” та “Звукорежисура аудіо- і відеопродукції”; організація лекції-концерту, майстер-класу академіка А. Т. Авдієвського.

Інститут педагогіки та психології – створення програмного комплексу підготовки вчителя початкової школи; активізація роботи науково-навчальних центрів психокорекції та інклюзивної освіти.

Інститут політології та права – правовий всеобуч студентів і викладачів університету.

Інститут перепідготовки та підвищення кваліфікації – введення нових спеціальностей: “Медіакомунікації”, “Інтелектуальна власність”, “Фізична реабілітація”, “Управління інноваційною діяльністю”, “Якість, стандартизація та сертифікація” та ін.

Інститут природничо-географічної освіти та екології – створення екологічної лабораторії; завершення розробок програм польових практик на базі навчально-оздоровчих таборів “Синевир” та “Сула”.

Інститут розвитку дитини – проведення спільно з партнерами з Росії, Білорусі, Польщі та Литви міжнародного фестивалю майбутніх педагогів-дошкільників “Педагогічний дебют”;

Інститут соціальної роботи та управління – активізація навчання студентів за програмою “Подвійні дипломи”; створення Міжнародної академії соціальної роботи.

Інститут соціології, психології та соціальних комунікацій – створення міжнародної Асоціації науково-дослідницьких центрів; сприяння проведенню на базі університету Всеукраїнського соціологічного конгресу.

Інститут української філології та літературної творчості імені Андрія Малишка – створення мовного консультаційного центру “Спілка української мови”, запровадження викладання курсів “Екологія мови” та “Українська наукова мова”.

Інститут філософської освіти і науки – створення міжнародної кафедри ЮНЕСКО; завершення розробки навчальних комплексів за спеціальностями “Теологія” та “Дизайн”.

Інститут фізичного виховання та спорту – забезпечення участі студентів НПУ у зимовій Універсіаді в Італії;

Вечірній факультет – активізація участі студентів-вечірників у загальноуніверситетських, спортивних, наукових проектах.

Інститут фізико-математичної освіти і науки – відродження функціонування університетської обсерваторії, реалізація низки заходів з підбору талановитої, математично обдарованої молоді.

Інститут економіки освіти та управління – завершити період організаційного і методичного становлення.

Інститут інформатики – відкрити ряд нових спеціальностей з інформаційної педагогіки: продовжити інформаційний всеобуч викладачів і співробітників університету.

Шановні колеги!

Новий навчальний рік є роком 200-річчя з дня народження Великого Кобзаря; роком 180-річчя з дня заснування університету; ми маємо прожити його достойно й з повагою до рідної культури і мови, університетських і загальнодержавних традицій.

Кожен підрозділ і кожен співробітник університету має дати відповідь на запитання: “А що ми зробили для університету, його утвердження як одного з провідних університетів держави?”

Головними завданнями традиційно є підвищення якості освіти та наукових досліджень, підтримка викладацьких кадрів та студентів, забезпечення належного харчування та упорядкованого проживання у гуртожитках, посилення співпраці з бізнес-структурами та ефективності практичної підготовки кадрів, працевлаштування випускників.

Переконаний: це нам під силу!

Готувати вчителя – достойного вихователя молоді, – на мій погляд, є справою найбільш високою, відповідальною і величною.

Як підкреслив Міністр освіти і науки **Дмитро Володимирович Табачник**, “в освіті немає місця байдужим і випадковим людям. Яскрава, творча ініціативна особистість – портрет учителя нової доби”.

Готувати такого вчителя є нашою професією і покликанням.

Ще раз вітаю вас з початком нового навчального року, зичу доброго здоров’я, творчої наснаги, успіхів у нашій благородній педагогічній справі.

Дякую за увагу!”

Текст надано прес-службою ректора

АНАТОЛІЙ АВДІЄВСЬКИЙ: "ВСЕ РОБІТЬ З ЛЮБОВ'Ю!"

Спілкуватись з Героєм України, народним артистом України, проректором-директором Інституту мистецтв НПУ імені М. П. Драгоманова, академіком Анатолієм АВДІЄВСЬКИМ – одне задоволення. І як шкода, що друковане слово не може повністю передати палітру емоцій, якими відблискував під час інтерв'ю Маестро. Кожна думка і фраза супроводжувалась тим феноменом, про який йдеться в розмові, – смисловою інтонацією. Редакція газети "Педагогічні кадри" вітає Анатолія Тимофійовича з 80-річчям та бажає подальшої наснаги для величної роботи, яку робить уславлений музикант.

– Анатолію Тимофійовичу, яку місію відіграє Інститут мистецтв, який ви очолюєте, в сучасному освітньому і мистецькому просторі?

– Драгомановський університет користується великою популярністю, і його по праву вважають флагманом освіти, тому він має бути зразковим у всіх напрямах діяльності. Інститут мистецтв забезпечує, крім професійних якостей, які набуваються під час навчання і здобуття спеціалізації – вокаліст, скрипаль, піаніст, регент, хормейстер та ін., – ще й педагогічною майстерністю. Вчитель музики має пам'ятати про виховний аспект мистецтва і повинен прищепити учням любов до рідної пісенної культури, а через неї – до своєї Батьківщини. Для цього потрібно мати неабиякий хист і відповідні знання. Зверніть увагу, що Йоганн Бах, Вольфганг Моцарт, Микола Лисенко, Микола Леонтович, Микола Римський-Корсаков, Кирило Стеценко, Петро Чайковський були не лише композиторами, які достеменно знали музичну культуру свого народу, вони також були видатними вчителями. Педагог і письменник Василь Сухомлинський якось висловився, що завдання вчителя, який навчає дітей музиці, це не завдання готувати майбутніх музикантів, він готує всебічно розвинену гармонійну особистість, повноцінного громадянина країни.

– Як можна прищепити високий естетичний смак сучасній молоді?

– Переконаний, що українська пісня походить від молитви. Наш народ завжди був напрочуд богослухняним, і коли людина проспівувала молитву, то ставала ближчою до Бога. Народна пісня просякнута любов'ю до Всевишнього, без якої не можуть бути чистими людські стосунки. Через віру відбувається виховання в моральній чистоті, а через спів – у сфері морально-етичної чистоти. Коли наші пращури не співали, вони відчували дискомфорт. Уявіть собі, раніше українці виконували літургії у 64 голоси! Наскільки була розвинена висока музична культура! І водночас – яким повинен бути розвинений інтелект, що осягає такі багатоголосі літургії! Цей факт зафіксовано в спогадах сина Макарія, який супроводжував свого батька до Москви на зустріч з Московським Патріархом і вони побували в с. Дмитрашівка. Літописець сказав, що такого солодкого, чистого, глубинно-душевного співу їм ще не доводилось чути. Тому недарма з часом пісня і спів перетворились в аспект найважливішого елемента виховання молодого покоління, очищення душі від всього наносного і злого.

Репетиція хору імені Григорія Верьовки під час гастролей Мексикою на початку 1970 років

– Але ж молодь слухає і нині пісні…

– Сучасна пісня перестала бути елементом очищення, адже раніше вона пропускалась через час і її довершеність ставала такою, що почувши раз, людина запам'ятовувала її на все життя. Тому вона і була народною. Проходячи крізь душі мільйонів людей, вона, наче діамант, перетворювалась в мистецький феномен, який дивував своєю красою людину. Нині людям штучно прищеплюють пісню, яка не має естетичної якості і є розважальним засобом, через це зникає здатність оцінювати мистецький твір. На превеликий жаль, можемо говорити про сурогат, який спотворює смаки молоді і отруює зсередини, тому дитина здатна скоїти злочин. Ми часто бачимо по телевізору, що люди вбивають і обкрадають один одного, це свідчить про хворе суспільство і "душевну чуму". Щоб вилікуватись від цього, є гомеопатичний мистецький засіб – народна пісня.

Коли вдома батько з матір'ю співають українські пісні, то дитина внутрішньо збагачується і очищується, вона здатна оцінити красу мелодії. Наприклад, пісня "Ніч яка місячна, зоряна, ясная!" авторська, але вона має чудову мелодію, яку можна відчути і оцінити, а коли лунає лише "гец-мец" і мелодія перетворюється в інстинктивні коливання, то відбувається збіднення душі. Особливо це небезпечно для дитини, яка ще не має життєвих орієнтирів. Це можна розцінювати як розтління дітей. Коли донька Гната Хоткевича Галина проживала у Франції і їй дали можливість співати українські народні пісні на телепередачі, то французькі матері писали листи, що їх діти засинали усміхненими під спів. Таким є високий рівень народної творчості українців. Петро Чайковський говорив, що знає багато талановитих народів, але лише український народ – народ-композитор. Часто українські пісні ставали всесвітньо відомими піснями, прикладом цього є "-Щедрик" Миколи Леонтовича, який став новорічним всесвітнім шлягером.

Цього року на Площі Зірок у Києві засяяло ім'я Анатолія Авдієвського

"Народ наш мудрий, і такі ж його пісні. Багато з них мають вражаючу драматургію, глибоке філософське звучання. Це – не лише художня цінність, а й історія наша. Без розуміння і справжньої поваги до цього феномену наші патріотичні гасла нагадуватимуть бурю у склянці води".

– Чим відрізняється українська народна пісня від, наприклад, польської чи російської?

– Кожному народу Бог дав певну частину звукового діапазону, який я ще називаю "смислове звучання". У росіян чи поляків є власне коло мелодійних зворотів, які шліфувались роками. Так само є звороти, які притаманні лише для українців. Науковці довели, що людський голосовий вібратор має зв'язок з Вищим світом. У піснях важливим є смислове звучання. Так само і в поезії: словесний ряд Тараса Шевченка, Лесі Українки, Володимира Сосюри, Павла Тичини ми одразу ж пізнаємо, бо він винятковий. Слова і смислова інтонація показують характер людей, тому діти повинні виховуватись саме на народній пісні, яка має рідну мелодію і інтонацію. Співаючи ці пісні, дитина відчуває, хто вона і яким є її народ. Недаремно Микола Гоголь сказав, що в народній пісні захована батьківська могила і любов до рідного краю. До того ж, лише народна пісня шліфує думку людей. Якщо якийсь факт не є історичною правдою, то він не опиниться у народній пісні. "Ой зійди, зійди, / Ясен місяцю, / Як млиновеє коло!.. / Ой вийди, вийди, /Серце-дівчино, / Та промов до мене слово!". Яка висока поезія! Коли дитина її чує, то вона западає до її душі на все життя.

Сьогодні дещо змінено форму подачі, але зміст того, що говорив Тарас Шевченко та інші генії українського слова, залишається актуальним. Читаєш Шевченка, а він як провидець, який знав, що на нас чекає. Письменник Юрій Мушкетик, вивчаючи творчість Тараса Шевченка, зробив висновок, що людина не здатна охопити все коло питань, яке Тарас Григорович підіймає у своїх роботах.

"Пісня – в душі народу, її не стерти нікому, хто може й хотів би зробити нас німими".

– З якою піснею ви пов'язуєте свою діяльність?

– Любов до пісні почалась зі співу мого батька. Він працював ветеринарним лікарем і був міцним чоловіком. І ось, коли зустрічався з друзями, то неодмінно співав народні пісні. В той час це було заборонено, тому матір закривала вікна ковдрами, щоб ніхто не чув. Він співав: "Коло млина, коло броду / Два голуби пили воду". І в цю мить мужній чоловік починав плакати. Він згадував розстріляного батька… На все життя в пам'ять закарбувалось, як батько з матір'ю співали "Ой у полі вітер віє, / А жито половіє, / А козак дівчину та й вірненько любить, / А зайнять не посміє". Співають і плачуть. А звідки ці сльози? Це душа так сприймає і викликає почуття очищення. Щодо моїх пісень, то тут слід згадати такі, як "По садочку ходжу, / Кониченька - воджу… / Через свою неньку / Нежонатий ходжу", "Ах ти, вишенька, ти, черешенька! / Ой коли ти зійшла, коли виросла?", "Цвіте терен".

– Анатолію Тимофійовичу, звідки у вас стільки життєвої енергії?

– Вважаю, що це все від Господа Бога. Він хоче, що б я ще попрацював. Зізнаюсь, але не сприйміть це як пафос: я отримую велику радість, коли відчуваю себе потрібним. Славетний хор імені Григорія Верьовки, який я маю честь очолювати, їздив на гастролі в США, де відбувались виступи в найкращих концертних залах. Після концертів наш колектив оточували глядачі і говорили, що їх полонила українська пісня, яка подарувала колосальний заряд енергії.

– Ви слухаєте естрадну пісню?

– Проблема полягає в тому, що українська і російська естрада втратили національну межу. Нещодавно транслювали телевізійне змагання композиторів, де українська команда перемогла російську з рахунком 4:3. Проте наша команда не заспівала жодної української пісні. Як таке може бути? Раніше від таких пісень, як "Ми підем, де трави похилі", "Рідна мати моя", "Вівці, мої вівці", "Ой сивая та й зозуленька", всі глядачі аплодували стоячи. Знаєте, хто підспівував останню пісню під час виконання її Ансамблем Олександра Александрова? Сам Йосиф Сталін і Климент Ворошилов!

Мій вчитель, талановитий хормейстер і педагог Костянтин Пігров, ментально був стовідсотковий росіянин. Він вважав, що вершина хорового мистецтва належить Вольфгангу Моцарту. "Реквієм" Моцарта – це справді рівень, який складно перевершити. Цікаво, що радянський дипломат і музикознавець Георгій Чичерин пропонував запрограмувати пролетарську культуру на основі музики Моцарта, але йому це не вдалось. Так ось Пігров, коли ми навчались в консерваторії, що тільки не робив, аби прищепити любов до російської пісні, та йому це ніяк не вдавалось. Потім перейшов на творчість Леонтовича і сказав: "Деточки, родные, это не просто философия, это огромная глубина!". "Ой на горі вогонь горить, / А в долині козак лежить". Мати чекає сина, а його немає. "Візьми ж мати піску жменю, / Посій його на каменю. / А коли той пісок зійде, / Тоді син твій з війська прийде". Розпач. Він ніколи не повернеться. Ось українська пісня! І тоді Пігров сказав: "Две вершины: в классической музыке – Моцарт, в народной – Леонтович".

Повертаючись до питання, скажу, що нещодавно із задоволенням слухав записи Анни Нетребко і Марії Каллас. Це вершинність музичної культури, наче напився чистої криничної води.

– Як вам вдається всю думку і емоцію висловити в одному русі руки?

– Роботу диригента можна порівняти з роботою екстрасенса, який також працює руками. Справжній диригент повинен володіти енергетикою екстрасенса. Руки – це мій головний інструмент. Через них передається душевний стан і зміст твору, його трагедійний чи драматичний характер. Це все таїться саме в руках. Але в одного вони працюють, та його "не чує – не бачить" хор, а іншого – бачить і відчуває. Якщо пісня лунає якось не так, то я повинен одразу зреагувати, щоб правильно розкрити пісню. Саме таким чином мені вдається перенести свою любов до професії і української пісні.

"Народна пісня не приносить колосальних прибутків, тому й існує псевдокультура. Але нею світ не здивуєш. Минатимуть роки, і чи хтось згадуватиме теперішні музичні твори, за винятком хіба що кількох. Народна пісня… вона перевірена часом".

– Ваші побажання Драгомановському колективу.

– Все робіть з любов'ю! Керуватись одним розумом – це відірватись від душі, любов є поєднанням інтелекту і душевної чистоти. Мистецтво очищує людську душу, і саме Інститут мистецтв НПУ імені М.П. Драгоманова повинен прищепити студентам любов до мистецької культури. А що таке мистецька культура? Це не те, що нав'язується через телебачення. Існує багато правд, і естрадна пісня теж існує на правдах, але вона перетворилась на розважальний засіб, і мистецтвом її вже не назвеш. Ми повинні виховувати таких людей, які відстоюватимуть справжнє мистецтво – народне та світове. Наші студенти мають відчувати мистецьку основу і відокремлювати зерна від плевел. Зауважте, оперети теж відносяться до легкої музики. І той самий Платон Майборода написав музику до "Знову цвітуть каштани", Ігор Шамо, Дмитро Луценко працювали в цьому напрямі. Це та сама естрада, але ж вона інша! В ній закладено людське на основі того, що глядачі і слухачі сприймають душею. Щоб оцінити музику, треба мати відповідні знання, інтелект і любов до свого рідного!

– Дякую за розмову!

Спілкувався Сергій РУСАКОВ
Фото: портал "Music-review Ukraine", сайт ICTV
Використано цитати Анатолія Авдієвського з книжки Володимира Корнійчука "Портрет хору з мозаїки. Маестро Анатолій Авдієвський"

Інтерв'ю

ВОЛОДИМИР ЄВТУХ: "Ми цікаві для світу, коли розробляємо власну тематику"

– Володимире Борисовичу, ви розробили авторські концепції етнополітичних та етносоціологічних досліджень в Україні. Розкажіть, будь ласка, про них детальніше.

– У 1992 р. у співпраці з Сергієм Суглобіним, Михайлом Молчановим була розроблена концепція етнополітичних досліджень. Ми відштовхувались від того, що Україна є країною з поліетнічним складом населення. Інколи говорять, що у нас багатонаціональна країна, але це неправильно, бо на території України навіть у етнічному плані є лише одна нація – українська. Далі нами були запропоновані напрями, за якими варто було б вивчати українське суспільство з етнополітичної точки зору. У цій концепції ми приділили важливу роль формуванню етнополітики України, адже від неї залежить те, як держава ставитиметься до таких компонентів етнонаціональної структури населення, як українська етнонація; етнічні меншини, які я називаю "етнічні спільноти", бо це поняття більш нейтральне і дає можливість уникнути політичних спекуляцій; іммігранти; а також до діаспори як частини українського етносу, що знаходиться за межами материкової частини українського етносу.

Що стосується етносоціологічної концепції, то в ній етнос розглядається як центральний об'єкт дослідження. Якщо у першій концепції він пов'язаний з політикою уряду і громадських організацій, то у другій на перший план висувається взаємодія різних компонентів етнонаціональної структури українського суспільства і можливі наслідки цієї взаємодії. Це суто наукова модель вивчення сучасного українського суспільства з точки зору його етнічної компоновки.

– Як змінилась етносоціальна проблематика за 22 роки українського державотворення?

– Етносоціальну проблематику слід поділити на дві частини: те, що реально відбувається в нашому суспільстві, і те, як ми це вивчаємо. Що ж відбулося? Перше, на чому я наголошую, – це феномен трансформації самої етнічності. Після здобуття незалежності почала зростати самосвідомість різних етнічних компонентів структури нашого населення. Це виявилось у створенні різних етнічних організацій і шкіл, почали жвавіше вивчатись мова і культура різних етнічних спільнот. Цей процес я називаю поверненням до своєї етнічності. Наприклад, якщо порівняти дані перепису населення 1989 і 2001 років, то побачимо, що громадяни України отримали можливість вільно маніфестувати свою етнічну належність. Зазначу, не слід плутати етнічну самосвідомість і національну свідомість. Національна свідомість пов'язана з нацією, до складу якої входять представники різних етнічностей, а етнічна самовідомість – це інтравертне явище, вона спрямована на себе. Деколи ми хотіли б, щоби об'єднавчі процеси відбувалися швидше, але щоб люди прийшли до своєї етнічної самосвідомості потрібен час. Наприклад, усвідомити себе не росіянами, а "руськими" в Україні. Це зовсім різні речі. Росіяни – це громадяни Росії, а "руські" – це ті, котрі мають руську етнічність і пов'язані з російськістю, але є громадянами України.

І звичайно, важливою є тема міжетнічної толерантності. Ми проводили кілька досліджень, і вони довели, що українське суспільство має високий рівень толерантності. І ще цікавий момент для тих, хто працює в університетах. Ми робили зріз серед школярів старших класів і побачили, що у них рівень налаштування на міжетнічну толерантність вищий, ніж у старшого покоління.

– Як ви ставитесь до концепції мультикультуралізму? Сьогодні говорять про її занепад.

– Цей підхід, наприклад, в Канаді повністю себе виправдав. Його реалізація залежить від політики уряду в тій чи тій країні. У Європі вийшло так, що він спрацював не так успішно, і це породило думку про нібито кінець мультикультуралізму. Це є не завжди усвідомленим виявом своєї етнічності, який іноді заважає іншій етнічності і призводить до конфліктів. Але побільше б у нашій практиці таких підходів, як мультикультуралізм! Адже він виник не як концепція, за якою почали працювати; мультикультуралізм у Канаді, наприклад, виріс на тому матеріалі, який вже існував, тобто пішов від практики. Хоча сьогодні я пропоную новий термін – "diversity" (розмаїття). У концепції мультикультуралізму ми одразу ж націлені на певну політику, вона зафіксована у нашому уявленні як частина політичної дії тих, хто формує політику на загальнонаціональному рівні, а "diversity" дає можливість успішно працювати на локальному, регіональну, а також на всеукраїнському усім суб'єктам міжетнічних відносин. Ця ідея буде обґрунтована у статті "Етнічне розмаїття проти мультикультуралізму", над якою я зараз працюю.

У своєму новому двотомнику "Етнічність у сучасному світі", який готується до видання, на основі глобальності, регіональності і локальності я показую загальні і транснаціональні тенденції, а також тенденції людської ідентифікації на локальному, місцевому рівнях. Деколи вищий рівень – це всього лише для розмірковування, адже людина постійно живе на локальному рівні і мислить та діє відповідно до закономірностей його функціонування. Тим паче нині не обов'язково спілкуватись безпосередньо, завдяки Інтернету це можна робити дистанційно. Також зараз готую велику публічну лекцію "Чи може людський розум опанувати етнокультурне розмаїття сучасного світу" і маю запрошення з кількох великих університетів. На жаль, можу констатувати, що люди мають обмежене уявлення й інформацію, тому не завжди можуть опанувати розмаїттям, яке їх оточує.

В концепції мультикультуралізму ми одразу ж націлені на певну політику, вона зафіксована в нашому уявленні як частина політичної дії, а "diversity" дає змогу працювати на локальному, регіональну, всеукраїнському рівнях, тому це сприятиме проведенню дискусії з нейтральної точки зору.

Обкладинка журналу "Огонек" з Володимиром Євтухом

– Французький філософ-енциклопедист Жан Д'Аламбер сказав, що немає нічого небезпечнішого в суспільстві, ніж людина без характеру. Який нині характер в українців?

– Зізнаюсь, не люблю, коли приводять якісь цитати і хочуть, щоб за ними йшли. Але відповідаючи на питання, зазначу, що характер складно визначити. Більш адекватно поставити питання таким чином: "Які етнічні маркери характеру українців?". Як сукупну рису слід назвати толерантність, до якої входять м'якість, добре налаштування до довколишнього світу. Якщо брати міжетнічну взаємодію, то в ній важливий момент займає те, що українці тривалий час були гноблені. Цей момент ще достеменно не досліджений і його слід доводити, але той, хто звільнився від гніту інших, налаштовує себе на гарне добросусідство, передусім до тих, кого сильніші намагалися притискати. Коли у нас відбулась незалежність і почали виникати різні етнічні товариства, то українці це підтримували. У свою чергу представники інших етнічностей робили те ж саме щодо українців. Наприклад, "Рух" на початку свого зародження. Його підтримували і росіяни, і євреї, й інші етнічності, що здавалося б на злеті етнічної самосвідомості українців дещо дивним. Та тоді керівники "Руху" зрозуміли: якщо не дбати про інших і не працювати з ними, то і сам не відбудешся.

– Володимире Борисовичу, ви один з найцитованіших українських вчених у соціогуманітаристиці. Чому, на вашу думку, сьогодні мало цитованих українських вчених?

– Заважає обмеженість у мисленні, яке сформувалось через те, що українські вчені довгий час мали вихід у широкий науковий світ лише через Москву. Також серед причин можна назвати обмеженість у спілкуванні і небажання вийти за межі звичного кола на вищий рівень, щоб побачити, чого ти насправді вартий.

Також нашим вченим бракує постійного контакту зі своїми іноземними колегами. Коли я чую про те, які ми розумні, то одразу уявляю цих людей, наприклад, на конференції "Людські цінності" в Кракові і те, як вони могли б проводити дискусію з таким блискучим фахівцем і диспутантом, як Домінік Буше. Чи зможе наш вчений своїми концепціями провести дискусію високого рівня? У цьому і є наша основна проблема. Хоча мені здається, що вона поступово вирішується. Молоді науковці більш активні і краще володіють іноземними мовами. Але знову ж таки, не слід думати, що "якщо знаю мову, то я кращий дослідник". Це лише додаткова річ, яку слід вправно використовувати для підсилення професійних знань. У цьому році у Варшаві ми видали англомовний збірник наукових статей "Ethnicity: Ukrainian Perspectives" ("Етнічність: українські перспективи"). Я започаткував таку активність, і тепер щороку його видаватимемо. В наступному році – в Японії, потім у Німеччині. Принаймні, маємо такі домовленості. Ми хочемо показати всьому світу, що відбувається в українській дослідницькій сфері з етнічності.

– Це видання більше для самопрезентації України чи Європа має запит на українське?

– Ми цікаві для світу, коли розробляємо власну тематику. Лише одиниці у теоретичному плані зможуть конкурувати чи дискутувати на рівні із зарубіжними колегами. Мене визнають теоретиком з етнічності і в Америці, і Європі. Яким чином визнають? Запрошують бути рецензентом серйозних журналів і до їх редколегій, читати лекції, виступати на конференціях. Зарубіжним колегам цікаво знати, що ж там відбувається у міжетнічних відносинах в Україні, якою є динаміка етнонаціональної структури українського суспільства. Ось, як приклад: я виступав у Нью-Йорку з доповіддю "Руські в Україні: міфологізація міфів"; нещодавно звернулися з журналу "The Russian Review", щоб я написав рецензію на одну російськомовну книжку про шведів в Україні; виклав кілька публікацій на англомовному ресурсі Slideshare. Отримав кілька тисяч переглядів і схвальні відгуки. Шкода, що на цьому ресурсі мало українських дослідників, адже у нас є багато цікавих науковців.

– Ваші колеги говорять, що в радянські часи ви не сповідували партійність в науці. Як вам вдалося з темою про культуру українських етнічних груп США і Канади обійти тодішню номенклатуру?

– Це все відносно. Тоді було дуже важко, і коли нині починають говорити про партійність чи непартійність тих, хто тоді щось досліджував і писав, не знаючи того ідеологічного пресу, то для мене це дивно. Невідомо, як вчинила б та чи та сучасна людина у тій ситуації. Серед тих, хто сповідував партійність в науці, теж були розумні люди. У ті часи нам доводилося працювати з "закритою літературою", яка, потрапивши в Україну, мала бути знищена, але її використовували для наукових цілей, щоби критикувати буржуазний лад і показувати, що у нас краще. Та зрештою, коли ми критикували, то давали певну інформацію, тому кмітлива людина все бачила і розуміла. Коли я захищав кандидатську дисертацію, то мене запитували, чому так мало цитувань Леніна і Маркса, мало б бути більше. Я знав кілька мов на той час, але тоді не допускався просто аналіз зарубіжних концепцій, неодмінно слід було подати на них критику. До речі, зараз готується видання всіх моїх праць. Все, що було написано мною, буде опубліковано без вилучення.

– Як ви потрапили у 1973 р. на обкладинку журналу "Огонек"? Які тоді вирували емоції?

– Емоцій, мабуть, зараз більше, ніж тоді. З цієї фотографії, можна вважати, почався мій вхід в інформаційно-комунікативний простір. У той рік відбувався Х Всесвітній фестиваль молоді і студентів у Берліні. Перед поїздкою на захід ми тиждень проходили навчання у Вищій комсомольській школі у Москві. І якось випадково наша українська делегація, яка увесь час була веселою і щасливою, потрапила під руку фотокореспонденту, котрий хотів зробити позитивну і життєрадісну світлину.

Поки ми не переборемо свою лінь, то не вийдемо за власні межі. Потрібно багато працювати, щоб потрапити на світову арену, та в нас є всі шанси, бо маємо багато цікавих дослідників.

– В основі вашого прізвища – русифікована форма імені Євстифій. Це ім'я прийшло з давньогрецького і має два значення – "щасливий" і "влучний". Це відповідає вашому характеру?

– Так. Я трактую своє прізвище у тому руслі, що ви сказали, але хотів би ще уточнити, бо володію новогрецькою мовою, – у грецькій мові є слово "євтихія", що означає "щастя". Тому скоріше етимологію мого прізвища я шукаю там.

– Які цілі для себе ви ставили, коли перебували на дипломатичній службі в Італії?

– Коли сьогодні дивуються і говорять із захватом: "Це ж Італія!", то я залишаюся поза виром емоцій. Це дуже складна і відповідальна робота. Я був з тих дипломатів, який не бігав виконувати забаганки депутатів і урядовців. В чому полягали ці забаганки? Зустріти в аеропорту, відвезти в готель, перевести через термінал тощо. На такі речі я відповідав, що це можна вирішити самостійно, без мого втручання. Взагалі на відстані розумієш, якою буває дивною політика в Україні, а деколи й недолугою. В Харкові в той час щось сталось з турбінами і потрібна була допомога. Багато часу не було і треба було діяти самому, тому я вийшов на впливові урядові кола, і питання допомоги з боку італійців було в мить вирішено. Та з боку українців було зроблено зауваження: "Чому все робиться так швидко?". Але водночас я радів тому, як могутньо працюють українці. В розпал скандалу про українські "кольчуги" в Італію приїхала наша делегація, і в парламенті їх ретельно про це розпитували. Члени делегації потужно відповідали й гідно представляли у цій дискусії Україну. Під час дипломатичної служби задоволення приносило те, що стосувалось людей. Італійці приймали багатьох українських дітей на лікування і оздоровлення, і ми у цьому їм допомагали. Був радий зустрічі з відомим співаком Анатолієм Солов'яненко і тій співпраці, яка була між представниками колишніх радянських республік.

– Ваші побажання Драгомановському колективу.

– Останнім часом довкола нашого університету сформувалась хвиля позитивності, і я б хотів, щоб вона нарощувалась. І ще хочеться, щоб молоді викладачі і студенти більше заявляли про себе. Це потрібно для розвитку як університету, так і самих себе. Хочеться, щоби співтовариство як на локальному, регіональному, всеукраїнському, так і на світовому рівні сприймало нас як гідних колег.

Спілкувався Сергій РУСАКОВ
Світлина Геннадія Целковського

Театральна прем'єра

"ТАК ВІДВЕРТО Й ГЛИБОКО ВОНИ ЩЕ НЕ ГРАЛИ..."

Це лише вирвана з контексту фраза глядачів, які залишали залу після останньої в цьому театральному сезоні вистави народного студентського театру "Вавилон" "Зачаровані потвори", що відбулася в НПУ імені Михайла Драгоманова 19 червня 2013 року. Чи то й справді взнаки далося завершення сезону, чи сама вистава спонукала, чи то молоді актори вирішили не на жарт здивувати глядача, але емоції, як кажуть між молоді, "зашкалювали".

У виконанні "Вавилону" "Зачарованих потвор" український глядач побачив вперше. Для молодого театру це уже традиційна прем'єра на завершення, себто для інтриги й ще більшого бажання нових зустрічей.

Шоу абсурду, як позиціонували його вавилонівці в анонсах, за мотивами п'єси С. Щученка й справді вирізняється з-поміж усіх постановок театру. Глибоке філософське наповнення й досить пряма життєва приземленість змісту вистави та інтригуючий сюжет тримає увагу глядача й примушує до напруги.

"Ми дуже переживали, наскільки та як буде сприйнята постановка, – ділиться думками одна з режисерів вистави (звукооператор і режисер О. Шашко) та художній керівник театру **Ірина Савченко**, – *"Вавилон" і справді ще такого не грав, а вистава досить неоднозначна".*

Незважаючи на все, високого художнього та катарсисного рівня вавилонівцям вдалося досягнути. Дрібні суспільні негаразди, що переростають у глибокі соціальні проблеми сучасності, близькі кожному громадянину планети, й ті, що ведуть до руйнування особистості фізично й психологічно, – не погодитися з акторами було просто неможливо.

До того ж, зірковий склад - Дмитро Пустовіт, Сергій Міщенко, Микола Гринишин, Вікторія Сурмак, Аксенія Адаменко, Тетяна Шелепко, Олексій Бордунов, Анна Сидорова, Марія Козир, Дмитро Волкович, Олександра Тарсакова, Соломія Кащій, Олена Старча, Вікторія Тищук. Переконані, після цієї вистави шанувальників у них побільшає. Чого вартий лише Фердинант у виконанні Дмитра Пустовіта або Михайло – Сергія Міщенка. Дорослу експресію і реалістичність характерів акторам вдалося відтворити дуже природно, до того ж не потрапивши в полон якоїсь набридливої історичної стереотипності й однозначності.

Не менш цікаво було дивитися й за жіночими персонажами: цнотлива й білосніжна Олена, яку зіграла Аксенія Адаменко, або ж надривна й морально вульгарна в тенденціях сучасності Ніна, в яку перевтілилася Марія Козир, перенесли глядача безпосередньо в простір картини, що все більше й більше нагадувала не так сцену, як життя поза стінами зали. Нічого незвичного і разом з тим усе відверто незвичне, гіперболізоване, з тонким ароматом іронії.

Не можна не відзначити й дебютанта сцени цього дня Анатолія Сірика, якому вдалося дуже щиро перевтілитися в рогоносця й невдаху Семена. До речі, мабуть, саме цей персонаж викликав чи не найбільше емоцій у глядачів, частенько зовсім суперечливих. Що й казати, Сірику роль вдалася. Можемо сподіватися, що у "Вавилоні" загориться ще одна зірка.

А поки глядачі "перетравлюють" емоції та з нетерпінням чекають нового театрального сезону, актори "Вавилону" поїхали завойовувати південну сцену. Дві вистави, у тому числі й "Зачаровані потвори", вавилонівці представлять на Міжнародному фестивалі молодіжних театральних колективів "Південні маски – 2013". Залишається побажати театралам удачі та повернення з перемогою.

Людмила КУХ,
прес-служба університету,
фото Ірини ТИЩУК

Конкурс

"ДОТИКОМ ПЕРА - 2013"

Щороку в червні в університеті підбивають підсумки за навчальний рік: студенти складають заліково-екзаменаційну сесію, випускники – ДЕК, ректорат проводить загальний зріз роботи і оголошує інститути-переможці в різних номінаціях (про "Педагогічні обжинки – 2013" читайте на стор. 2). Наприкінці минулого навчального року підбила підсумок діяльності і редакція газети "Педагогічні кадри".

Традиційно для редакції і всіх небайдужих до університетської газети було обговорено стан і перспективи розвитку газети, пошук слабких місць і можливості їх посилення. Також було визначено переможців конкурсу на кращу авторську роботу "Дотиком пера". Нагадаємо, що конкурс заснований у 2001 р. і спрямований на підтримку творчих здібностей активних студентів.

За підтримки ректора університету Віктора Андрущенка переможці конкурсу отримують істотну матеріальну винагороду – 1 000 грн, 800 грн і 500 грн (відповідно перше, друге і третє місце).

Отже, у минулому 2012/2013 н. р. перше місце в конкурсі "Дотиком пера" за активне висвітлення університетського життя на шпальтах газети отримала студентка IV курсу Інституту іноземної філології **Оксана Чернуха**, "срібло" здобув аспірант кафедри логопедії **Олександр Козинець** за цикл віршів до 8 березня, третє місце зайняла студентка IV курсу Інституту соціальної роботи і управління **Олександра Бичковська** за неординарне інтерв'ю з випускником університету, який брав участь у реаліті-шоу.

Слід відзначити, що всі переможці конкурсу самостійно пропонували матеріали, які відповідали вимогам для публікації і відображали стан університетського життя та настрої студентства. Зі слів цьогорічних переможців, вони все одно писали б статті, бо це *"шанс показати людей і події"* (Олександра Бичковська), *"можливість творчого самовираження"* (Олександр Козинець) та *"нагода попрактикуватись у журналістиці"* (Оксана Чернуха). Всі лауреати конкурсу отримали винагороду разом з червневою стипендією та витратили її на літній відпочинок.

Сергій РУСАКОВ

Вітаємо

ДРАГОМАНОВЦІ НАМІРЯЛИ ПІВДЕННУ МАСКУ

Поки у розпалі літо й частина драгомановців із чистою душею досліджують узбережжя українського півдня, деякі з них встигають ще разом із відпочинком працювати та дивувати рідний університет новими перемогами. Мова йде зараз про Народний студентський театр "Вавилон", який тільки кілька днів тому повернувся з Миколаєва, де брав участь у Міжнародному фестивалі молодіжних театральних колективів "Південні маски – 2013".

Цього року у фестивалі взяли участь 22 театральні колективи з України, Білорусі та Польщі. Вавилонівці привезли "срібло" та Приз глядацьких симпатій, а також багато вражень і позитивних емоцій. А презентували глядачам драгомановці дві вистави: "Зачаровані потвори" та "Голгофу", які вже пройшли випробування в Києві, в Національному педагогічному університеті імені Михайла Драгоманова.

Вітаємо Народний студентський театр "Вавилон" з перемогою! Радіємо за них та бажаємо нових успіхів!

Вітаємо!

ПЕРЕМОГА ТЕТЯНИ ХОМИЧ НА ФЕСТИВАЛІ

Фестиваль Волинського краю "На хвилях Світязя" цього року приймав 18 вокалістів із різних країн. Серед них першість виборювала й студентка Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова **Тетяна Хомич**. Драгомановка вже не вперше є учасницею відомих естрадно-вокальних конкурсів та турнірів. Зі Світязя Тетяна привезла диплом третього ступеня.

V Міжнародний студентський фестиваль естрадної пісні "На хвилях Світязя", що традиційно відбувається на берегах озера Світязь на Волині, вже кілька років проходить під патронатом і покровительством ректора Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки Ігоря Коцана. Нещодавно конкурс набув статусу міжнародного і приймає молодих виконавців з різних країн світу. Програма фестивалю вже традиційно передбачає виконання пісні рідною мовою та композиції на вибір. Розмаїття жанрів, ліричні та джазові постановки, імпровізації й акапельні виступи англійською, італійською, російською, білоруською і навіть сербською мовами – далеко не повний перелік номерів конкурсантів. Серед презентів для цьогорічних переможців і володарів спеціальних відзнак – традиційне матеріальне заохочення, а також путівки на гірськолижний курорт Буковель і спортивно-оздоровчу базу "Гарт".

Зі слів самої переможниці з НПУ, враження від усієї атмосфери заходу залишилися просто незабутніми, з'явилися нові друзі, нові плани та мрії, а Світязь запав у серце назавжди.

Драгомановська родина вітає Тетяну Хомич із перемогою та бажає все нових і нових успіхів!

Прес-служба університету

Стежками Батьківщини

БЛИЗЬКА НЕЗВІДАНА ЧЕРНІГІВЩИНА

8-9 червня викладачі НПУ імені М.П. Драгоманова з культурно-просвітницькою метою відвідали Чернігівщину. Незважаючи на те, що цей край розташований близько до столиці, все ж для більшості він залишається незвіданим. Кілька годин дороги автобусом уможливили побачити на власні очі старовинні сторінки з української історії та реалії сьогодення.

Ініціатором поїздки традиційно став **Іван Горбачук**, який головною із своїх місій як очільника профспілки викладачів і співробітників вважає саме просвітницьку, тому при кожній нагоді актив профспілки під керівництвом Івана Тихоновича вирушає в різні куточки Батьківщини. Цього разу було обрано Чернігівщину. За два дні було відвідано Сосницький літературно-меморіальний музей Олександра Довженка, найпівнічніше місто України – Новгород-Сіверський та гетьманську столицю – Батурин.

Першим пунктом призначення став музейний комплекс, присвячений Олександру Довженку, який складається з будиночка, де народився і зростав майбутній геній української літератури і кіно, а також музею, де висвітлюються основні етапи його життя і творчості. У першому приміщенні знаходяться оригінальні речі, якими користувався маленький Сашко, серед них, наприклад, ступи, горщики для їжі і дзеркало. У другому знайшла місце низка архівних документів і світлин. Серед експонатів можна побачити копії листів Олександра Довженка, членський квиток спілки письменників СРСР, оригінал газети "За більшовицький фільм" 1939 р., де згадується Олександр Петрович. Слід окремо зауважити на загальне оформлення експозиції, яке вирізняється з-поміж схожих музеїв – кожна зала має свою "родзинку", наприклад, генеалогічне дерево сім'ї Довженка або ж стеля, вкрита улюбленим письменником яблуневим суцвіттям.

У другій половині суботи делегація нарешті приїхала в Новгород-Сіверський, який зустрів драгомановців невеликим дощем, але який швидко минув. Автобусною екскурсією викладачі-мандрівники об'їздили центр містечка і всі наявні архітектурні пам'ятки. Під час екскурсії серед викладачів навіть пішов жарт, що Катерина II лише раз проїхала ворота, а драгомановці за один вечір вже кілька. Проте увагу було на чому зосередити, а саме – на Церкві Миколая Чудотворця та Успенському соборі.

Недільного ранку викладачі відвідали так звану архітектурну візитівку міста – Спасо-Преображенський Новгород-Сіверський чоловічий монастир, який входить до складу Новгород-Сіверського історико-культурного музею-заповідника "Слово о полку Ігоревім".

Вдень драгомановці вже крокували гетьманською столицею. Батурин зустрів викладачів фортецею, яку реконструювали кілька років тому. Зі слів бувалих, музей-фортеця кардинально оновлена і тепер має гідний вигляд. Таке ж саме враження викликав і палац К. Розумовського. "Я пам'ятаю, коли тут були одні руїни, а сьогодні повністю реконструйоване місце", – сказав один з професорів-екскурсантів, який був в цьому місці біля тридцяти років тому.

Актив викладачів і співробітників відвідав історичні місця Чернігівщини

Культурно-просвітницькі подорожі викладачів нашого університету спрямовані в першу чергу на рефлексійний момент, і цього разу це було яскраво помітно. Стараннями працівниці Наукової бібліотеки Вербицької було підготовлено інформацію про місця мандрівки, яку талановито озвучував під час пересування **Микола Кот**. Та ще більшої рефлексійності ця подорож отримала під час екскурсій місцевим гідом і музейними працівниками. Драгомановські науковці, вислухавши запропоновану концепцію, вступили в культурологічно-історичну дискусію. З чим саме не погодились викладачі вишу, можна ознайомитись в матеріалі професора **Юрія Руденка** "Правда історії – найдорожча".

Поїздка профспілкових активістів до Чернігівщини була також цікава тим, що в її складі були фахівці з різних галузей науки, що професійно висвітлювали особливості місцевостей, які відвідували. Так, **Михайло Ярошенко**, профорг кафедри правознавства, член профбюро Інституту політології та права, фахівець з козацького (звичаєвого) права охарактеризував становлення та розвиток міста Срібне. Також в Національному історико-культурному заповіднику "Гетьманська столиця" профспілковий активіст розповів про козацько-правовий устрій Лівобережжя та резиденцію гетьманів.

Отже, культурно-просвітницька подорож не минула повз увагу спостережливих викладачів Драгомановського вишу. Дехто вперше побачив описані історичні місця, були й ті, хто крізь призму часу дивувався змінам і реконструкціям. А дехто доводив, що потрібно більш уважно поставитись до української культурної спадщини і бути сміливішим у дослідженнях, адже попередні концепції мали були ідеологізованими, а нині слід відшуковувати історичну правду. У будь-якому разі чернігівський уїк-енд викладачів не минув марно: він обов'язково посяде чільне місце в розповідях про велич нашої Батьківщини під час занять зі студентами.

Сергій РУСАКОВ

Позиція

ПРАВДА ІСТОРІЇ – НАЙДОРОЖЧА

Історія – святая святих народу.
Недоторканна для злодійських рук.

Ці крилаті слова великого українця Олександра Довженка закарбувалися у пам'ять нам, учасникам екскурсії працівників нашого вишу, організованої профкомом, до пам'ятних місць Чернігівщини – прославлених Сосниці, Новгорода-Сіверського і Батурина. Отримані під час екскурсії глибокі враження запали в душу кожного з нас і будуть використовуватися у виховній роботі зі студентами.

Та скажемо відверто, що на тлі незвичайної краси природи Чернігівського Полісся, чарівності Придеснянського краю прикрими враженнями залишилися ті історичні неточності, пострадянські стереотипи мислення, які проявилися і в назвах вулиць та площ, зокрема Новгород-Сіверського, і в інформаціях екскурсоводів.

Під час відвідування чудового ансамблю Спасо-Преображенського монастиря, Успенської церкви екскурсоводи, всупереч висловленим побажанням нашої групи, вели екскурсію не державною мовою, а російською.

Назву Новгород-Сіверського екскурсоводи пояснюють тим, що перша частина названа на честь російського міста Великого Новгорода. При цьому не розкриваються історичні, архівні, археологічні матеріали, які переконливо свідчать, що новгородці мали дуже багато спільного, нерідко тотожного з племенами центральної частини Київської Русі, тобто з предками українців. Новгородська земля була завойована Московським царством в 1476 р. На нашу думку, назви "Великий Новгород" і "Новгород-Сіверський" названі "новим городом" порівняно з Києвом, який був на той час найдавнішим прославленим містом – адміністративним і релігійним центром Східної Європи.

У всіх екскурсантів посилений інтерес викликала інформація про Новгород-Сіверський, пов'язана з походом його князя Ігоря проти половців у 1185 р. Екскурсоводи подають неповну, однобічну інформацію про те, хто зберіг для віків чудову пам'ятку культури "Слово о полку Ігоревім" (дослідники В. Осипчук, Ю. Шилов та ін. перекладають назву цього твору як "Слово про похід і горе Ігореве"). Ще з радянських часів екскурсоводи беруть інформацію про те, що російський збирач старовини О. І. Мусін-Пушкін у Ярославлі "знайшов" рукопис "Слова", а потім надрукував копію його тому, що оригінал під час пожежі згорів. Такі факти викликають великі сумніви. При цьому замовчується, що наприкінці XVIII ст. архімандритом Спасо-Преображенського монастиря і ректором Ярославської семінарії був українець Іоїль Биковський, який навчався в Києво-Могилянській академії і привіз з Києва з собою велику бібліотеку. О. Місін-Пушкін, як освічена людина, брав у І. Биковського книжки, рукописи "під розписку" (З. І. Хижняк). Після смерті архімандрита його бібліотеку придбав О. Мусін-Пушкін. Відомий дослідник історії Києво-Могилянської академії, діяльності її випускників З. І. Хижняк ще в радянські часи писала, що в бібліотеці І. Биковського "серед її книг було й "Слово о полку Ігоревім" (див. "Роль Києво-Могилянської академії в культурному єднанні слов'янських народів". – К. : Наукова думка, 1988. – С. 48). Таким чином, український релігійний освітній діяч Іоїль Биковський зберіг для віків рукопис "Слова о полку Ігоревім" і привіз його в Ярославль, в якому довго жив і працював, а І. І. Мусін-Пушкін цей рукопис надрукував.

Відомо, що починаючи з часів Петра І і особливо Катерини II історія Московії-Росії зазнавала цілеспрямованих штучних змін, фальсифікацій, про що писав М. Драгоманов, в тому числі й історії народів, що входили до складу самодержавно-російської імперії.

Чимало російських дослідників, починаючи ще з В. Бєлінського, відзначили, що в "Слові о полку Ігоревім" описані події "южнорусской истории", в них "южнорусский дух", тобто український. Прославлене "Слово" – чудова пам'ятка давньоукраїнської культури.

Науковцям – історикам і культурологам, зокрема нашого університету, необхідно продумати шляхи і форми надання допомоги туристичним агенціям, екскурсійним службам у справі поглиблення наукової інформації, яка надається ними громадянам України та інших країн.

Юрій РУДЕНКО,
доктор педагогічних наук,
професор кафедри
теорії та історії педагогіки

Освітянський пантеон

З глибоким сумом увесь колектив Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова сприйняв звістку про те, що на 92-му році життя у інший світ відійшла чудова людина – почесний професор НПУ, голова Ради ветеранів університету, полковник у відставці Микола Рябухін.

Важко знайти слова співчуття, коли нас залишає людина, до якої завжди відчуваєш глибоку повагу, любов і вдячність. Схиляємо голови в скорботі разом із рідними, близькими, колегами, однодумцями і висловлюємо найщиріші слова співчуття родині Миколи Аркадійовича. Світла пам'ять про Миколу Рябухіна назавжди залишиться в серцях усіх тих, хто знав цю прекрасну людину!

З повагою,
ректор Віктор Андрущенко

gazeta@npu.edu.ua

Ви можете надіслати матеріали, світлини, коментарі та пропозиції на електронну скриньку газети "Педагогічні кадри".

Про заходи вашого навчального підрозділу, переможців та лауреатів різних конкурсів, творчість студентів і викладачів повинен дізнатись весь університет!

Диплом спеціаліста, виданий на ім'я Попової Любові Вікторівни НПУ ім. М. П. Драгоманова 30 червня 2000 року, серія КВ № 13632804, вважати недійсним.

Фото на згадку

Як науковець Віктор Павлович Дущенко один з "найпродуктивніших" у нас викладачів: на його рахунку 120 друкованих наукових робіт. І тому перш за все хочеться сказати про нього як про вченого.

Два роки тому доцент В. Дущенко очолив кафедру фізики нашого інституту. За цей час під його керівництвом була значно розширена тематика досліджень, одержані важливі результати, що мають велике значення для народного господарства країни. Досвідчений фізик плідно працює з науковою молоддю. У нього багато аспірантів. П'ять з них вже успішно захистили кандидатські дисертації, інші завершують роботу над темами. Та й сам Віктор Павлович у невпинному зростанні, підготував до захисту докторську дисертацію. Об' єкт його дослідження – теплофізика.

На фото: доцент В. Дущенко і аспірант В. Левандовський проводять дослідження в лабораторії.

"Педагогічні кадри", 9 вересня 1970 р.
Фото Ю. Порфиренка.

Фотофакт

Щороку наприкінці червня в університеті відбуваються випускні вечори, де студенти V курсу отримують диплом про вищу освіту, а разом з ним – і останні настанови від викладачів. Як же не зробити фото на згадку?! Ось і випускники-магістри сфотографувались з улюбленим наставником – проректором з наукової роботи професором Григорієм Волинкою.

Інтерв'ю

Вікторія СУКРЕТНА: "Спорт взагалі в житті допомагає..."

З Чемпіонату світу з корейської боротьби "Сірім", що проходив у Франкфурті-на-Майні (Німеччина), повернулася українська делегація, а зокрема – команда спортсменів НПУ імені Михайла Драгоманова. І знову з медалями. "Золото" привезла третьокурсниця Інституту корекційної педагогіки та психології НПУ, студентка кафедри спеціальної психології та медицини, вихованка тренера Павла Чижаєва Вікторія СУКРЕТНА.

Чемпіонка зустрілася з ректором Драгомановського вишу Віктором Андрущенком та директором Інституту Віктором Синьовим, розповіла про свої успіхи й плани на майбутнє. Дечим пані Вікторія поділилися і з прес-службою вишу.

– Доброго дня! От, здавалося б, звичайна собі студентка Інституту корекційної педагогіки і психології, і тут – чемпіонка світу. Як взагалі Ви потрапили у великий спорт?

– Та це якось повелось з дитинства. Раніше займалася спортивною гімнастикою. Я навіть кандидат у майстри спорту, а з часом так вийшло, що потрапила на боротьбу. Коли почала відвідувати тренування й у мене все добре виходило, – сподобалось. Чудові тренери, хороша команда, а тепер уже й результати.

– За три роки – і вже такі успіхи!

– Взагалі-то за два з половиною: я тільки у грудні почала займатися. А за такі хороші результати варто дякувати тренерам.

– Розкажіть детальніше про цей чемпіонат.

– Це четвертий чемпіонат світу з корейської боротьби "Сірім". Він відбувався у Франкфурті-на-Майні в Німеччині. І це було щось на кшталт фестивалю – дружніх святкувань Німеччини і Кореї. Справжнє шоу. Змагання проходили у два дні за різними ваговими категоріями. А всіх гостей традиційно пригощали національними стравами.

– Вас можна привітати із золотом?

– Так. Вдалося вибороти перше місце та стати чемпіонкою з цього виду боротьби. Хоча це було зовсім несподівано і для мене, і для тренера. Звісно, й готувалися, і вірили в краще, а тут золото – це для мене велика перемога. Але особливо приємно, коли ти відчуваєш підтримку з боку своєї команди, тренера Павла Чижаєва, навіть спортсменів із інших країн.

– А чи багато вже маєте медалей?

– Так. От нещодавно ми повернулися з Литви, де відбувся чемпіонат Європи з боротьби на поясах. Я того разу привезла бронзу, але це теж для мене вагомий результат. Завжди намагаюся удосконалюватися.

– Отже, драгомановцям пощастило, й ви не збираєтесь полишати спорт?

– Звісно, не залишу. По-перше, це мені дуже подобається. По-друге, змагання дають багато в плані розвитку моєї особистості. Спорт взагалі в житті допомагає: виховує характер, силу духа. Та й атмосфера просто чудова, гарна підтримка, яка завжди потрібна й для кожного.

– Тренування ж вимагають дуже багато часу й зусиль. Напевно, у вас шалений графік. Як вдається попри все поєднувати спорт і навчання?

– Так, графік справді шалений, але можу твердо сказати: коли є бажання і цілеспрямованість, то можна знайти час на все. Тренуюся я щодня, тобто після навчальних занять одразу поспішаю до спортзалу, а готуватися до семінарів на наступний день доводиться ввечері. Але такий графік дуже дисциплінує.

– Що ж, дякуємо вам за відвертість. Було дуже приємно познайомитися й поспілкуватися з такою дивовижною дівчиною. Бажаємо вам нових успіхів, перемог і аби фортуна була завжди поруч.

Спілкувалася Людмила КУХ,
прес-служба університету

Літературні зустрічі

МОЛОДИЙ І ДОСВІДЧЕНИЙ

НЕЩОДАВНО до стін Інституту іноземної філології завітав молодий, та вже досвідчений письменник Максим Кідрук.

Гість розповів багато цікавого про себе та про свої подорожі країнами світу. Останньою країною, яку він відвідав, стала африканська Намібія. Саме враження від цієї країни письменник передавав студентам. Він розповів про різноманіття тварин, які населяють територію країни. Особливо не залишився він байдужим до гепардів, черепах, мавп та змій. Ми почули про різні курйозні ситуації, які трапилися з українським мандрівником під час перебування в кемпінгу Африки.

У переповненій аудиторії не відчувалося напруження, велася жива бесіда зі студентами, всі були у веселому настрої, зацікавлені та вражені від почутого. Розповідь доповнювалася яскравими фото.

Наприкінці "дискаверної частини" Максим Кідрук представив останню свою книгу – перший український технотрилер "Бот", яка вже об'їхала майже 30 міст України, була презентована вже разів 100. Хоча сама назва книги свідчить про складну програму, спонукає до точних роздумів, це не наукова фантастика. Цей технотрилер описує події, які відбудуться вже сьогодні ввечері чи завтра зранку, це реальність. Книга є єдиною та неповторною в українському письменстві. Такий жанр навіть не розглядається теоретиками української літератури. Сам роман розповідає про технічну катастрофу, але про таку, якої ніде ще не було. Є в ньому й любовна лінія. Ця книга вже стала популярною, вийшов друком вже другий її наклад, вона перекладена українською та польською мовами. Письменник плідно працює над своїми творами, серйозно ставиться до рецензій та зауважень до них. Його гасло – "Перфекціонізм – це єдиний шлях до успіху".

Під час заходу студенти дізналися багато нового не лише про самого письменника, а й про його подорожі, літературний процес в рідній країні. Присутні активно спілкувалися з молодим письменником, бажаючі придбали видання роману «Бот» з автографом від Максима Кідрука.

Оксана ЧЕРНУХА,
студентка
Інституту іноземної філології

Педагогічні КАДРИ газета

Газета Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова "Педагогічні кадри". Свідоцтво про реєстрацію КІ №30 від 27.01.94 р.

Головний редактор Сергій Русаков
Літературні редактори
Галина Голіцина, Людмила Кух
Комп'ютерне складання
і верстання Тетяни Ветраченко
Фото Василя Тимошенка
Наша адреса: м. Київ-30, вул. Пирогова 9, редакційний відділ, тел. (044) 239-30-85, факс 234-75-87, e-mail: gazeta@npu.edu.ua

Видавництво НПУ ім. М. П. Драгоманова
м. Київ–30, вул. Пирогова, 9
e-mail: Npu.press@i.ua
Свідоцтво про реєстрацію № 1101
від 29.10.2002 р.

Видрукувано
у друкарні НПУ імені М. П. Драгоманова.
Наклад 1000 примірників.

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.